

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **L. I.**
zastoupený Mgr. Michalem Varmužou, advokátem
sídlem Kozinova 21/2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2020, č. j. 38590-2/2020-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „*celní úřad*“) ze dne 29. 6. 2020, č. j. 10799-23/2020-600000-12 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo současně prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvoinstančním rozhodnutím uložil celní úřad podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu žalobci pořádkovou pokutu ve výši 10 000 Kč, protože odmítl přes výzvu úřední osoby dne 17. 6. 2020 podat svědeckou výpověď ve věci přestupku spáchaného podle ust. § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, k němuž mělo dojít dne 30. 7. 2019 v souvislosti s provozováním hazardní hry prostřednictvím technických zařízení PEGASUS na náměstí Republiky 96 v Boru bez povolení či ohlášení.

II.

Žaloba

3. Žalobce v první okruhu žalobních námitek uvedl, že dne 17. 6. 2020 byla ke svědecké výpovědi předvolána společnost X. (dále jen „*firma*“) a nikoli on. Žalobce dne 17. 6. 2020 před celním úřadem jednal v souladu s ust. § 30 odst. 1 správního řádu za firmu, nikoli za sebe, protože byl jednatelem firmy. Žalobce tedy nevystupoval při svědecké výpovědi jako svědek - fyzická osoba, ale vystupoval jako statutární orgán firmy a podání svědecké výpovědi tedy odmítl z pozice statutárního orgánu firmy. Tudiž případnou pokutu by tak bylo možno uložit pouze firmě, nikoliv žalobci jakožto fyzické osobě. Skutečnost, že žalobce byl vyslýchán jako statutární orgán firmy, ostatně v napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil. Žalobce poukázal na nejednotnou správní praxi žalovaného, kdy v jiném případě ve skutkově obdobné věci pořádkovou pokutu vyslýchánému statutárnímu orgánu zrušil, a odkázal na rozhodnutí žalovaného č. j. 17292-3/2020-900000-312, které předložil k důkazu.
4. Předmětem druhého okruhu žalobních námitek byla skutečnost, že žalobce jako statutární orgán firmy měl objektivní důvod odepřít výpověď, neboť Celním úřadem pro Karlovarský kraj bylo proti firmě zahájeno přestupkové řízení pod č. j. 25502-23/2019-540000-12, právě pro provoz soutěží Pegasus. Z tohoto důvodu byli firma i žalobce oprávněni odepřít výpověď, aby si eventuálně firma nezpůsobila nebezpečí dalšího stíhání pro přestupek a žalobce trestního stíhání. Svědecká výpověď dne 17. 6. 2020 se měla týkat toho, že firma pronajímala společnosti Development Trade s.r.o. prostory pro provoz soutěží Pegasus stejně jako v Karlovarském kraji, kde s ní za toto bylo zahájeno přestupkové řízení. Žalobce poukázal na to, že aplikaci zákazu sebeobviňování dle ust. čl. 37 odst. 1 LZPS nebrání to, že na rozdíl od zákona o státní kontrole nebyl zahrnut do kontrolního řádu. Žalobce dodal, že celní úřady téměř ve všech případech označují majitele barů a restaurací, kde byla technická zařízení s možnou hazardní hrou zadržena, jako provozovatele těchto nepovolených hazardních her a stíhají je ve smyslu přestupku dle hazardního zákona, přičemž skutková podstata trestného činu podle ust. § 252 trestního zákoníku odpovídá skutkové podstatě

provozování nelegálního hazardu dle zákona o hazardu. Proto náleží žalobci právo odepřít výpověď a podání vysvětlení, aby si tím případně nezpůsobil trestněprávní postih. Žalobce navrhl důvodnost své obavy prokázat spisy žalovaného sp. zn. GŘC-193/TČ-2019-835150 a sp. zn. GŘC-1482/TČ-2019-835620, vyžádané soudem, v nichž bylo šetřeno nepovolené provozování hazardních her v Jihlavě a v Tachově, kdy na podkladě tohoto spisu a šetření žalovaného v Jihlavě bylo dne 11. 7. 2019 sděleno majiteli baru – fyzické osobě policejním orgánem pod č. j. KPPJ-76791-3/TČ-2019-160781 obvinění z provozu nelegálního hazardu mimo jiné za 7 ks zařízení se soutěží Pegasus.

5. Žalobce žádal, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou převážně totožné s odvolacími námitkami.
7. Žalovaný uvedl, že svědeckou výpověď mohou podat jen fyzické osoby, kdy podání svědecké výpovědi je zákonnou povinností s výhradou výjimek v ust. § 55 správního řádu, pro které nelze svědka vyslýchat. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2140/17, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 2016, sp. zn. 5 To 96/2015, žalovaný uvedl, že žalobce, ač byl v průběhu výsledku několikrát poučen o podmínkách odepření výpovědi, odmítl vypovídat, aniž ani v obecné rovině uvedl důvod odepření výpovědi. Žalovaný zdůraznil, že splnění podmínek pro uložení pořádkové pokuty je nutno posuzovat k okamžiku odepření podání svědecké výpovědi a nelze přihlížet k dodatečně uvedeným důvodům pro odepření svědecké výpovědi. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že jako svědek byla v dané věci označena firma, nicméně přípisem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 10799-15/2020-600000-12, byla k podání svědecké výpovědi předvolána osoba oprávněná jednat za tuto společnost, kdy k podání svědecké výpovědi se dostavil žalobce, který se bez uvedení konkrétního důvodu odmítl k věci jakkoliv vyjádřit. Žalovaný zdůraznil, že podání svědecké výpovědi není podmíněno řádným předvoláním a mimo zákonem dané výjimky může osoba podat svědeckou výpověď i zcela dobrovolně. Může-li svědeckou výpověď učinit pouze osoba fyzická, pokutu za její bezdůvodné odepření lze z logiky věci uložit taktéž pouze osobě fyzické. Odkaz žalobce na rozhodnutí č. j. 17292-3/2020-9000000-312 je nepřipadný, protože nejde o skutkově obdobnou věc: Nelze zaměňovat institut podání vysvětlení ve smyslu ust. § 137 správního řádu realizovaný v průběhu kontroly a svědecké výpovědi dle ust. § 55 správního řádu, kdy v tam řešené věci odvolací orgán dospěl k závěru, že fyzická osoba jednala jménem kontrolované osoby a jakožto statutárnímu orgánu kontrolované osoby jí neměla být pořádková pokuta uložena.
8. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl následující. Žalobce byl předvolán k podání svědecké výpovědi z pozice fyzické osoby. O zcela odlišnou situaci by se jednalo v případě, kdy by byla firma v projednávané věci v postavení účastníka řízení, resp. obviněného. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, ze dne 31. 3. 2010, a ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 6 Afs 237/2017-23, na podporu argumentace, že jako svědka nelze vyslýchat ani

aktuální či minulý statutární orgán právnické osoby. Podle žalovaného tedy zákaz sebeobvinění nebyl porušen, protože firma nebyla v projednávané věci účastníkem řízení a předvolání jejího statutárního orgánu k podání svědecké výpovědi bylo zcela po právu. Namítl-li žalobce spojitost mezi již probíhajícím přestupkovým řízením s firmou jakožto provozovatelem soutěží Pegasus a projednávanou věcí, žalovaný teoreticky důvod pro odepření připustil, nicméně tento důvod by musel žalobce uvést již při výslechu dne 17. 6. 2020, nikoli až prostřednictvím svého zástupce jako hlavní odvolací námitku.

9. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě jemu k tomu soudem poskytnuté výzvou čj. 77 A 144/2020-22 ze dne 30. 10. 2020 a ani později nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, kdy žalovaný s tím souhlasil výslovně ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Soud vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle ust. § 55 odst. 1 správního řádu platí, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.
15. Ust. § 55 odst. 4 správního řádu stanoví, že výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.
16. Ust. § 55 odst. 5 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost, aby svědka před výslechem poučil o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
17. Podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu může správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že neuposlechne pokynu úřední osoby.
18. Popsanou právní úpravu soud ve vztahu k právu odepřít svědeckou výpověď shrnuje tak, že fyzická osoba se vystavuje nebezpečí pořádkové pokuty, pokud přes výzvu a poučení úřední osoby nepodá pravdivou a úplnou svědeckou výpověď, ledaže by výpovědí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.
19. V usnesení ze dne 30. 1. 2018 sp. zn. III. ÚS 3450/17 Ústavní soud provedl přehledné shrnutí relevantních právních východisek takto: „*I když, jak podle ustálené praxe obecných soudů, tak i podle nauky, je v řízení před soudy dokazování výpovědí svědka založeno na obecné svědecké povinnosti, jejíž splnění lze postupem v zákoně upraveným i*

vynucovat, nelze opomenout, že právo svědka odepřít výpověď (za podmínek stanovených zákonem) je důsledkem ústavní ochrany proti sebeobviňování (čl. 37 odst. 1 Listiny), která má hluboký historický základ. (...) Zákaz sebeobviňování (nebezpečí trestního stíhání) v každé jednotlivé věci je tedy nutno vyložit z individuálních režimů a podmínek, za nichž k odepření výpovědi (její části) dochází, a to se zřetelným důrazem na jeho ústavně právní zakotvení, jemuž při případné kolizi s jinými zájmy je třeba dát přednost. Zároveň je však nutno zdůraznit, že proto, aby orgán činný v trestním řízení mohl rozhodnout o oprávněnosti odepření výpovědi, je nezbytné, aby ten, kdo odpírá výpověď, uvedl důvod, pro který tak činí. Na pořádkovou pokutu je pak třeba nahlížet jako na nástroj, který umožňuje zajistit nerušený a důstojný průběh procesních úkonů trestního řízení [srov. přiměřeně např. náleze ze dne 1. 8. 2005 sp. zn. IV. ÚS 31/05 (N 147/38 SbNU 167)]. Zda je skutečně svědek oprávněn odepřít výpověď, je ponecháno - jak naznačeno výše - na posouzení orgánu činného v trestním řízení, který svědka má vyslechnout, a důvody, pro které chce svědek odepřít výpověď, musí tomuto orgánu sdělit. Takové sdělení je ovšem podmíněno konkrétními okolnostmi trestní věci, byť tyto nesmí být natolik konkrétní, aby to bylo v rozporu se smyslem ustanovení o právu odepřít výpověď [srov. k tomu přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 1998 sp. zn. 4 Tz 68/1998 nebo Drašík, A. a kol.: Trestní řád. Komentář. I. díl, (§ 1 až 179h). 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2017, str. 905 a násl., §100].“ I když se v uvedeném usnesení vyjadřoval Ústavní soud k povinnostem svědka v trestním řízení, lze jeho závěry nepochybně aplikovat i na správní řízení, neboť ust. § 55 odst. 4 správního řádu je obdobou úpravy obsažené v ust. § 100 odst. 2 trestního řádu. Soud tedy konstatuje, že ústavně konformní interpretace povinností svědka vychází z toho, že na jedné straně nikdo nesmí být nucen k tomu, aby sebe nebo osobu jemu blízkou obvinil (tj. svou výpovědí sebe nebo jí uvedl v nebezpečí, že bude stíhána trestně či správně). Na druhé straně toto právo vyslýchanému náleží jen tehdy, pokud při výpovědi uvede důvody, které jeho právo odepřít výpověď skutkově zakládají. Samozřejmě nejde o to, že svědek podrobně popíše, co by vypověděl, kdyby vypovídal, tak, aby mohlo být posouzeno, zda by takové vyjádření nebezpečí stíhání založilo nebo ne. Jde o to, aby svědek obecně uvedl skutkový stav, který by myslitelně důvodem pro odepření výpovědi mohl být. Soud si je současně vědom toho, že v určitých případech může být velmi obtížně vyhodnotit, zda svědek důvod odepření výpovědi popsal dostatečně, nicméně základem je alespoň uvést, co je právním důvodem odepření výpovědi (nebezpečí stíhání).

20. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, čj. 1 Azs 471/2019 - 33, který k výkladu ust. § 55 odst. 4 správního řádu uvedl: „Není přitom úkolem správního orgánu, aby sám aktivně za vyslýchaného domýšlel, zda obsahem odpovědi na kladenou otázku nemůže žadatel způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro přestupek. Je pouze na žadateli, aby během výslechu sdělil, že na konkrétní otázku odmítá odpovědět, neboť by odpověď mohla mít až tento důsledek.“
21. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení rozhodný pro posouzení věci.
22. Oznámením ze dne 3. 2. 2020, č. j. 10799-8/2020-600000-12, sdělil celní úřad panu L. H. D. (dále jen „obviněný“), že vůči němu zahajuje řízení o přestupku na úseku hazardních her, kterého se obviněný z přestupku měl nejméně dne 30. 7. 2019 dopustit provozováním hazardní hry prostřednictvím technických zařízení PEGASUS v herně na adrese náměstí Republiky 96 v Boru.

23. Předvoláním ze dne 20. 5. 2020 celní úřad předvolal osobu oprávněnou jednat za firmu k podání svědecké výpovědi ve věci přestupku obviněného, kdy předmětem svědecké výpovědi mělo být podle předvolání upřesnění okolností provozování předmětných technických zařízení v předmětné herně.
24. Z protokolu č. j. 10799-21/2020-600000-12 o sporné svědecké výpovědi konané dne 17. 6. 2020 vyplývají následující skutečnosti, které má soud za nesporné, protože žalobce a dvě úřední osoby podepsali každou stranu protokolu, a navíc i pasáž poučení, výslovně jako projev souhlasu s jeho obsahem. Jako svědek vystupoval žalobce, který se dostavil k celnímu úřadu na základě předvolání ze dne 20. 5. 2020, a to jako osoba jednající za firmu. Žalobce byl znovu seznámen s předmětem výpovědi a osobou obviněného (viz strana 1 protokolu). Dále byl žalobce výslovně poučen, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek, musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, přičemž výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přestupek, kdy svědek nemůže odepřít výpověď jako celek, ale toliko pouze v části, v níž by uvedeným osobám způsobil nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přestupek, a dále že za bezdůvodné odepření výpovědi může být uložena pořádková pokuta až do výše 50 tisíc Kč (viz strana 2 protokolu). Výslech začal tak, že byl žalobce tázan, jaký je jeho poměr k projednávané věci a k obviněnému, kdy žalobce bez dalšího uvedl, že nebude odpovídat. Následně byla dána žalobci možnost, aby se sám vyjádřil, a on odvětil, že nechce vůbec na nic odpovídat a také nebude. Poté byl žalobce znovu poučen o podmínkách odepření výpovědi a upozorněn na to, že nesdělil okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit trestněprávní odpovědnost jeho či osob blízkých, kdy svědek musí vypovídat alespoň v obecné části. Na tuto výzvu žalobce nereagoval (viz strany 2 a 3 protokolu).
25. Prvoinstančním rozhodnutím uložil celní úřad žalobci pořádkovou pokutu podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu za to, že odmítl přes výzvu úřední osoby ze dne 17. 6. 2019 podat svědeckou výpověď ve věci přestupku podle ust. § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, který měl být spáchán dne 30. 7. 2019 v souvislosti s provozováním hazardní hry prostřednictvím technických zařízení PEGASUS na náměstí Republiky 96 v Boru bez povolení či ohlášení. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že přestupkové řízení bylo zahájeno dne 10. 2. 2020, kdy žalobce byl v rámci tohoto řízení vyslýchán dne 17. 6. 2020 jako svědek. Po řádném poučení svědka žalobce odmítl podat výpověď, aniž by uvedl důvod odepření výpovědi.
26. Na základě odvolání žalobce, které bylo odůvodněno shodně jako žaloba, žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž odvolací námitky žalobce vypořádal následovně. Námitka, že není zřejmé, zda byl žalobce vyslýchán jako fyzická osoba nebo jako statutární orgán firmy byla účelová, protože z předvolání vyplynulo, že předvolána byla osoba oprávněná jednat za firmu, kdy touto osobou byl žalobce a ten se i k výsledku dostavil – navíc, podání svědecké výpovědi není podmíněno předvoláním. Z protokolu o výpovědi svědka jasně vyplývá, že žalobce byl několikrát poučen o podmínkách odepření výpovědi a na výzvu úřední osoby nijak nereagoval. Pokud chtěl žalobce odepřít výpověď pro kterýkoliv ze zákonem uvedených důvodů, musel by alespoň v obecné rovině tento důvod uvést. Na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí nemohlo mít vliv, zda následně svědek uplatnil důvody pro odepření svědecké výpovědi. Žalovaný shrnul, že přes řádné poučení podle ust. § 55 správního řádu žalobce podání svědecké výpovědi bezdůvodně odepřel a na výzvu oprávněné úřední

osoby nereagoval, čímž provedení výsledku zmařil. Žalobce tak ztížil postup celního úřadu v projednávaném přestupkovém řízení a narušil tak zájem na jeho řádném, rychlém a ekonomickém průběhu. Byť byl žalobce k poskytnutí svědecké výpovědi povolán coby osoba oprávněná jednat za firmu, byl to právě on, kdo bez jakéhokoliv důvodu odmítl svědeckou výpověď podat, a proto celní úřad postupoval správně, když předmětnou pokutu uložil žalobci.

27. Soud uvážil o žalobě žalobce následovně.

28. První okruh žalobních námitek nebyl důvodný.

29. Žalobce svou argumentaci založil na tom, že dne 17. 6. 2020 nebyl vyslýchán on, ale firma, která byla k výsledku předvolána a za níž žalobce při výsledku podle ust. § 30 odst. 1 správního řádu jednal. Z toho žalobce dovodil, že jelikož nebyl vyslýchán on, ale firma, nemohl neoprávněně odepřít výpověď on, kdy sám žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že žalobce byl vyslýchán jako statutární orgán firmy.

30. Žalobci nelze přisvědčit. Jak je výše uvedeno, předvoláním ze dne 20. 5. 2020 celní úřad předvolal k výsledku výslovně nikoli firmu, ale osobu oprávněnou jednat za firmu. Není tedy pravdou, že by k výsledku byla předvolána firma. Ostatně jako svědek v žádném procesu (trestním, civilním nebo správním) právnická osoba z důvodu své povahy spočívající v ryze umělé entitě vystupovat nemůže. Svědek musí vypovídat o tom, co vlastními smysly vnímal, kdy firma smysly nedána není. Odkaz žalobce na ust. § 30 odst. 1 správního řádu není případný, protože v tomto zákonném ustanovení jde o regulaci procesních úkonů účastníka správního řízení, který je právnickou osobou, přičemž svědek není účastníkem správního řízení (srov. ust. §§ 27 a 28 správního řádu). Tvrzení žalobce, že nebyl celním úřadem vyslýchán on, je navíc vyvráceno žalobcem na třech místech podepsaným protokolem ze dne 17. 6. 2020, v němž je na první straně uvedeno naprosto jasně, že vyslýcháným svědkem je žalobce. Na tom nic nemění to, že žalobce byl vyslýchán z důvodu, že byl jednatelem firmy. Jde však o důvod výsledku právě osoby žalobce, nikoli osobu vyslýchaného. Otázka, zda žalobci jako vyslýchanému svědkovi byla či nebyla oprávněně uložena pokuta, tedy nesouvisí s tím, z jakého důvodu byl žalobce jako svědek vyslýchán. Není ani pravdou, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že žalobce byl vyslýchán jako statutární orgán firmy s důsledkem, že tedy vypovídala firma a nikoli žalobce. Soud aprobejuje vypořádání této odvolací námitky žalovaným na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kdy je nutno rozlišovat důvod výběru osoby vyslýchaného (jeho postavení v určité právnické osobě) a osobu vyslýchaného. Důvodem pro výpověď žalobce byla jeho funkce ve firmě, ale svědkem byl žalobce a nikoli firma.

31. Pokud v prvním okruhu žalobních námitek žalobce poukázal na nejednotnou správní praxi žalovaného s odkazem na rozhodnutí žalovaného č. j. 17292-3/2020-900000-312, nemohlo jít o důvodnou žalobní námitku, protože ji žalobce ve správním řízení nevznesl. Žalovaný nemohl pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, když tuto otázku neposuzoval a stanovisko k ní v napadeném rozhodnutí nezaujal, neboť takto žalobce ve správním řízení neargumentoval.

32. Obiter dictum soud uvádí, kdy je zřejmé, že žalobcem odkazované rozhodnutí žalovaného je oběma účastníkům známo, že žalobcem odkazované rozhodnutí žalobní argumentaci nijak nepodporuje, protože se týká skutkově odlišného případu v mnoha ohledech – nešlo o výslech svědka, ale podání vysvětlení a součinnost kontrolované, tj.

meritorním rozhodnutím potenciálně dotčené, osoby, a dále zde dotčená osoba uvedla (na rozdíl od žalobce) důvod odepření vysvětlení.

33. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
34. Klíčová námitka žalobce spočívala v tom, že žalobce jako statutární orgán firmy měl objektivní důvod odepřít výpověď, neboť Celním úřadem pro Karlovarský kraj bylo proti firmě zahájeno přestupkové řízení pod č. j. 25502-23/2019-540000-12 právě pro provoz soutěží Pegasus, kdy proto byli firma i žalobce oprávněni odepřít výpověď, aby si eventuálně firma nezpůsobila nebezpečí dalšího stíhání pro přestupek a žalobce nebezpečí trestního stíhání.
35. Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
36. Pokud tedy soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, zabývá se tím, zda odvolací správní orgán dostal své povinnosti uvedené v ust. § 89 odst. 2 správního řádu, jejímž obsahem je přezkum souladu prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy a souladu řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Do doby vydání prvoinstančního rozhodnutí žalobce však nikdy celnímu úřadu netvrdil, že by u něj dán důvod pro odepření výpovědi: Podle protokolu o jeho výsledku byl výslovně úřední osobou upozorněn, čeho se jeho výpověď bude týkat, co je zákonem akceptovatelným důvodem odepření výpovědi a že bezdůvodné odepření výpovědi může být sankcionováno pořádkovou pokutou až 50 000 Kč. Přesto poté na otázku „*Jaký je Váš poměr k projednávané věci?*“ odpověděl žalobce, že nebude odpovídat, a na otázku „*Jaký je Váš poměr k účastníkovi řízení?*“ také uvedl, že nebude odpovídat. Žalobce neuvedl, proč na otázky úřední osoby odpovídat nebude. Ostatně ani soud nenalézá myslitelný důvod, který by spojoval ohrožení žalobce či firmy deliktním či trestním řízením s odpověďmi na uvedené dvě otázky. Když bylo následně žalobci úřední osobou nabídnuto, aby se k předmětu výpovědi vyjádřil sám (šlo o okolnosti provozování zařízení PEGASUS v předmětné herně v předmětném čase), reagoval slovy: „*Nechci vůbec na nic odpovídat a také nebudu.*“ Následovalo opětovné poučení úřední osobou o podmínkách odepření výpovědi, konkrétně sdělení okolností, z nichž by bylo možno dovodit nebezpečí stíhání, a pak svědek podepsal protokol o tom, že „*bezdůvodně odepřel podat svědeckou výpověď*“ a i na tuto výzvu úřední osoby nereagoval.
37. Za těchto okolností, kdy žalobce přes jasné a opakované výzvy úřední osoby neodpověděl ani na otázky, u nichž jednoznačně nemohlo hrozit nebezpečí stíhání (poměr k věci a účastníkovi), ani se sám nevyjádřil, aniž jakkoli své mlčení odůvodnil, nemůže obstát žalobní námitka, že žalobce pro odepření důvody měl. Jelikož žalobce žádné důvody svého mlčení vyslyšající úřední osobě nesdělil, nemohl celní úřad v prvoinstančním rozhodnutí tyto důvody posoudit a žalovaný z tohoto důvodu nemohl shledat nesoulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. I kdyby tedy žalobce důvod pro odepření výpovědi měl, nemohlo prvoinstanční rozhodnutí a napadené rozhodnutí, které ho přezkoumávalo, trpět nezákonností, pokud tyto

důvody žalobce při svém výsledku ani nenaznačil. Jistě nelze vyloučit, že žalobce důvod pro odepření výpovědi měl, ale pokud ho při výpovědi nesdělil, ostatně vůbec ani neuvedl, že se nějakého práva na odepření výpovědi dovolává a výslovně prohlásil v protokolu, že svědeckou výpověď odpírá bezdůvodně, nemohl se následně u žalovaného dovolávat důvodnosti odepření výpovědi. Jak vyplývá z výše uvedeného usnesení Ústavního soudu, právo odepřít svědeckou výpověď je vyhrazeno případům, kdy se svědek tohoto práva dovolá a uvede alespoň obecně myslitelné důvody, které jeho právo odepřít výpověď skutkově zakládají. Soud tedy aprobejuje vypořádání této odvolací námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí (str. 3 a 4), že žalobce odepřel podání svědecké výpovědi bez uvedení důvodu, kdy pokud žalobce chtěl výpověď odepřít ze zákonem stanoveného důvodu, musel by ho alespoň v obecné rovině při výsledku uvést.

38. Argumentoval-li žalobce v žalobě tím, že zákaz sebeobviňování dle ust. čl. 37 odst. 1 LZPS nebyl zahrnut do kontrolního řádu, mýjela se tato úvaha důvody napadeného rozhodnutí, které se kontrolního řádu netýkaly. Pokud žalobce v žalobě uváděl, z jakých skutkových důvodů mu hrozil trestněprávní postih, šlo o námitky neopodstatněné, neboť, jak správně žalovaný uvedl na str. 4 napadeného rozhodnutí, splnění podmínek pro uložení pořádkové pokuty, tj. zda pokutovaný uposlechl či neuposlechl pokynu úřední osoby, resp. zda pokyn uposlechnout musel, je nutno vždy posuzovat k okamžiku udělení pokynu, tzn. okamžiku odepření výpovědi. Důvody pro odepření výpovědi uplatněné až dodatečně v odvolacím řízení, jak správně v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný, nemají vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty.
39. Soud shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu uvedeného v žalobě, že žalobce měl důvod výpověď odepřít, protože při své výpovědi žalobce neuvedl, že má nějaký důvod k odepření výpovědi a výslovně uvedl, že vypovídat odmítá bez důvodu. Zda a jaký důvod k odepření žalobce měl a uvedl ho v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv. Proto je žalobcem tvrzené zahájení přestupkového řízení firmy jiným celním úřadem (viz usnesení Celního úřadu pro Karlovarský kraj č. j. 25502-23/2019-540000-12) nebo šetření žalovaného ve věcech sp. zn. GŘC-193/TČ-2019-835150 a sp. zn. GŘC-1482/TČ-2019-835620, ohledně nepovoleného provozování hazardních her v Jihlavě a v Tachově včetně navazujícího sdělení trestního obvinění č. j. KPPJ-76791-3/TČ-2019-160781, pro posouzení důvodnosti žaloby irelevantní. Z důvodu nadbytečnosti tedy soud nevyžadoval a k důkazu neprováděl žalobcem navržené spisy žalovaného ve věcech sp. zn. GŘC-193/TČ-2019-835150 a sp. zn. GŘC-1482/TČ-2019-835620, neboť jejich obsah nemohl rozhodnutí soudu ovlivnit.
40. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. května 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu